"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କର ସ୍ମୃତିରେ ରହିବାକୁ ହିଁ ଅବ୍ୟଭିଚାରୀ ସ୍ମୃତି କୁହାଯିବ, ଏହି ସ୍ମୃତି ଦ୍ୱାରା ହିଁ ତୁମର ପାପ କଟିପାରିବ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- ବାବା ଯାହା ସବୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ତାକୁ କେହି କେହି ସହଜରେ ମାନି ନେଉଛନ୍ତି, ଆଉ କେହି ବହୁତ କଷ୍ଟରେ ବୁଝୁଛନ୍ତି — ଏହାର କାରଣ କ'ଣ ?

ଉତ୍ତର:- ଯେଉଁ ସନ୍ତାନମାନେ ବହୁତ ସମୟରୁ ଭକ୍ତି କରି ଆସିଛନ୍ତି, ଅଧାକଳ୍ପର ପୁରୁଣା ଭକ୍ତ ଅଟନ୍ତି, ସେହିମାନେ ହିଁ ବାବାଙ୍କର ପ୍ରତ୍ୟେକ କଥାକୁ ସହଜରେ ମାନି ନିଅନ୍ତି କାହିଁକି ନା ସେମାନଙ୍କୁ ଭକ୍ତିର ଫଳ ମିଳିଥାଏ । ଯେଉଁମାନେ ପୁରୁଣା ଭକ୍ତ ନୁହଁନ୍ତି ସେମାନଙ୍କୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ କଥାକୁ ବୁଝିବା ପାଇଁ କଷ୍ଟ ଲାଗିଥାଏ । ଅନ୍ୟ ଧର୍ମାବଲମ୍ବୀମାନେ ତ ଏହି ଜ୍ଞାନକୁ ବୁଝି ମଧ୍ୟ ପାରିବେ ନାହିଁ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ମିଠା ମିଠା ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ଆତ୍ମିକ ପିତା ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ତୁମେ ସମସ୍ତେ କ'ଣ କରୁଛ ? ତୁମର ହେଉଛି ଅବ୍ୟଭିଚାରୀ ୟାଦ (ଜଣଙ୍କୁ ମନେପକାଇବା) । ଗୋଟିଏ ହେଉଛି ବ୍ୟଭିଚାରୀ ୟାଦ (ଅନେକଙ୍କୁ ମନେପକାଇବା), ଦ୍ୱିତୀୟ ହେଉଛି ଅବ୍ୟଭିଚାରୀ ୟାଦ । ତୁମ ସମସ୍ତଙ୍କର ହେଉଛି ଅବ୍ୟଭିଚାରୀ ୟାଦ । କାହାର ୟାଦ ? ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କର । ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇଲେ ପାପ କଟିଯିବ ଏବଂ ତୁମେ ସେଠାରେ ପହଞ୍ଚି ଯିବ । ପବିତ୍ର ହୋଇ ପୁଣି ନୂଆ ଦୁନିଆକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ସେଠାକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ଆତ୍ମା ହିଁ କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟ ଦ୍ୱାରା କର୍ମ କରୁଛି ନା । ତେଣୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବ ଏବଂ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ତ ଅନେକଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ତୁମକୁ ଜଣଙ୍କୁ ହିଁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ । ଭକ୍ତି ମଧ୍ୟ ପ୍ରଥମେ ତୁମେ ଉଚ୍ଚରୁ ଉଚ୍ଚ ଶିବବାବାଙ୍କର ହିଁ କରିଥିଲ । ଏହାକୁ ହିଁ ଅବ୍ୟଭିଚାରୀ ଭକ୍ତି କୁହାଯାଉଛି । ସେ ହିଁ ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦଗତି ଦାତା ରଚୟିତା ବାବା । ତାଙ୍କଠାରୁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବେହଦର ବର୍ସା ମିଳୁଛି । ଭାଇକୁ ଭାଇଠାରୁ ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳେ ନାହିଁ । ସମ୍ପତ୍ତି ସର୍ବଦା ପିତାଙ୍କଠାରୁ ମିଳିଥାଏ । ଅଳ୍ପ ବହୁତ କନ୍ୟାମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ମିଳିଥାଏ । ସେମାନେ ପୁଣି ଯାଇ ଅଧା ଭାଗୀଦାର (ହାଫ୍ ପାର୍ଟନର) ହୋଇଥାନ୍ତି । ଏଠାରେ ତ ତୁମେ ସମସ୍ତେ ଆତ୍ମା ଅଟ । ସମସ୍ତ ଆତ୍ମମାନଙ୍କର ପିତା ଏକ ଅଟନ୍ତି । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ବର୍ସା ନେବାର ହକ ରହିଛି । ତୁମେ ହେଉଛ ଭାଇ-ଭାଇ, ଯଦିଓ ଶରୀର ସ୍ତ୍ରୀ-ପୁରୁଷର ହୋଇଥାଉ କିନ୍ତୁ ଆତ୍ମା ସବୁ ଭାଇ-ଭାଇ । ସେମାନେ ତ କେବଳ କଥାକୁ ମାତ୍ର କହିଦେଉଛନ୍ତି, ହିନ୍ଦୁ-ମୁସଲମାନ ଭାଇ-ଭାଇ କିନ୍ତୁ ଅର୍ଥ ବୁଝୁ ନାହାଁନ୍ତି । ତୁମେ ଏବେ ଏହାର ଅର୍ଥକୁ ବୁଝୁଛ । ଭାଇ-ଭାଇ ଅର୍ଥ ସବୁ ଆତ୍ମାମାନେ ଏକ ବାବାଙ୍କର ସନ୍ତାନ, ପୁଣି ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ଭାଇ ଭଉଣୀ । ଏବେ ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଏହି ଦୁନିଆରୁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଘରକୁ ଫେରିଯିବାକୁ ହେବ । ଯିଏବି ମନୁଷ୍ୟ ମାତ୍ର ଅଛନ୍ତି, ସମସ୍ତଙ୍କ ଅଭିନୟ ଏବେ ଶେଷ ହେବାକୁ ଯାଉଛି । ପୁଣି ବାବା ଆସି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆରୁ ନୂଆ ଦୁନିଆକୁ ନେଇଯାଉଛନ୍ତି, ପାରି କରିଦେଉଛନ୍ତି । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି — ହେ ନାଉରୀଆ ପାରି କରିଦିଅ ଅର୍ଥାତ୍ ସୁଖଧାମକୁ ନେଇ ଚାଲ । ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୋଇ ପୁଣି ନୂଆ ଦୁନିଆ ନିଶ୍ଚୟ ହେବ । ମୂଳଦେଶ (ଶାନ୍ତିଧାମ)ଠାରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ସମଗ୍ର ଦୁନିଆର ନକ୍ସା ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିଛି । ଆମେ ଆତ୍ମାମାନେ ସବୁ ସ୍ୱିଟ ହୋମ୍, ଶାନ୍ତିଧାମର ନିବାସୀ । ଏକଥା ତ ବୁଦ୍ଧିରେ ମନେ ଅଛି ନା । ଆମେ ଯେତେବେଳେ ସତ୍ୟଯୁଗୀ ନୂଆ ଦୁନିଆକୁ ଯିବା ବାକି ସବୁ ଆତ୍ମାମାନେ ଶାନ୍ତିଧାମରେ ରହିବେ । ଆତ୍ମା ତ କେବେ ବିନାଶ ହେବ ନାହିଁ । ଆତ୍ମାରେ ଅବିନାଶୀ ପାର୍ଟ ଭରି ରହିଛି । ଏହା କେବେ ବିନାଶ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଧରିନିଅ ଇଏ ଇଞ୍ଜିନିୟର, ପୁଣି ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପରେ ସେହିପରି ଇଞ୍ଜିନିୟର ହେବ । ଏହି ନାମ, ରୂପ, ଦେଶ, କାଳ ସବୁ ରହିବ । ଏସବୁ କଥା ବାବା ହିଁ ଆସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଏହା ଅନାଦି-ଅବିନାଶୀ ଡ୍ରାମା ଅଟେ । ଏହି ଡ୍ରାମାର ଆୟୁଷ ୫ ହଜାର ବର୍ଷ । ଏକ ସେକେଣ୍ଡ ମଧ୍ୟ କମ୍ ବେଶୀ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଏହା ଅନାଦି ପୂର୍ବ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଡ୍ରାମା ଅଟେ । ଏଠାରେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ପାର୍ଟ ମିଳିଛି । ତୁମକୁ ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହୋଇ ସାକ୍ଷୀ ହୋଇ ଏହି ଖେଳକୁ ଦେଖିବାକୁ ହେବ । ବାବାଙ୍କର ତ ଦେହ ନାହିଁ ସେ ନଲେଜଫୁଲ୍, ବୀଜରୂପ ଅଟନ୍ତି । ବାକି ଯେଉଁ ଆତ୍ମାମାନେ ଉପରେ ନିରାକାରୀ ଦୁନିଆରେ ରହୁଛନ୍ତି ସେମାନେ ପୁଣି ଆସୁଛନ୍ତି କ୍ରମାନୁସାରେ ପାର୍ଟ କରିବା ପାଇଁ । ପ୍ରଥମେ ପ୍ରଥମେ ଦେବତାମାନଙ୍କର ନମ୍ବର ଆରମ୍ଭ ହେଉଛି । ପ୍ରଥମ ନମ୍ବର ଡିନାୟଷ୍ଟି(ରାଜବଂଶ)ର ଚିତ୍ର ରହିଛି ପୁଣି ଚନ୍ଦ୍ରବଂଶୀ ଡିନାୟଷ୍ଟିର ଚିତ୍ର ମଧ୍ୟ ରହିଛି । ସବୁଠାରୁ ଉଚ୍ଚ ହେଉଛି ସୂର୍ଯ୍ୟବଂଶୀ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କର ରାଜ୍ୟ, ତାଙ୍କର ରାଜ୍ୟ କେବେ କିପରି ସ୍ଥାପନା ହେଲା - କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟ ମାତ୍ର ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ସତ୍ୟଯୁଗର ଆୟୁଷ ହିଁ ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ବର୍ଷ ଲେଖି ଦେଇଛନ୍ତି । କାହାର ବି ଜୀବନ କାହାଣୀକୁ ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କର ଜୀବନ କାହାଣୀକୁ ଜାଣିବା ଦରକାର । ବିନା ଜାଣିବାରେ ମୁଣ୍ଡ ନୁଆଁଇବା ଅଥବା ମହିମା କରିବା ଏହା ତ ଭୁଲ୍ ଅଟେ । ମୁଖ୍ୟ-ମୁଖ୍ୟ ଯେଉଁମାନେ ଅଛନ୍ତି ବାବା ବସି ସେମାନଙ୍କର ଜୀବନ କାହାଣୀ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେ ଜାଣୁଛ - କିପରି ଏମାନଙ୍କର ରାଜଧାନୀ ଚାଲୁଛି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଥିଲେ ନା । ଏବେ ସେହି କୃଷ୍ଣପୁରୀ ପୁଣି ସ୍ଥାପନ ହେଉଛି । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ତ

ସ୍ୱର୍ଗର ରାଜକୁମାର ଅଟନ୍ତି । ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କ ରାଜଧାନୀ କିପରି ସ୍ଥାପନ ହେଉଛି ଏସବୁ ଏବେ ତୁମେ ଜାଣୁଛ ।

ନମ୍ବର ଅନୁସାରେ ମାଳା ମଧ୍ୟ ତିଆରି କରୁଛନ୍ତି । ଅମୁକ-ଅମୁକ ମାଳାର ଦାନା ହେବେ । କିନ୍ତୁ ଚାଲୁ ଚାଲୁ ପୁଣି ହାରି ମଧ୍ୟ ଯାଉଛନ୍ତି । ମାୟା ହରାଇ ଦେଉଛି । ଯେପର୍ୟ୍ୟନ୍ତ ସେନାବାହିନୀରେ ଅଛନ୍ତି କୁହାଯିବ ଇଏ କମାଣ୍ଡର, ଇଏ ଅମୁକ । ପୁଣି ମରିଯାଆନ୍ତି । ଏଠାରେ ମରିବା ଅର୍ଥାତ୍ ଅବସ୍ଥା ଖରାପ ହେବା, ମାୟାଠାରୁ ହାରିବା । ଆଶ୍ଚର୍ୟ୍ୟବତ୍ ଶୁଣନ୍ତି, କଥନ୍ତି, ଭାଗନ୍ତି... ଅହୋ ମମ ମାୟା.... ଛାଡପତ୍ର ଦେଇ ଦେଉଛନ୍ତି । ମରଜୀବା (ବଞ୍ଚି ଥାଉ ଥାଉ ମରିବା ଅର୍ଥାତ୍ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆକୁ ଭୁଲିବା) ହେଉଛନ୍ତି, ବାବାଙ୍କର ହୋଇ ପୁଣି ରାମରାଜ୍ୟରୁ ରାବଣ ରାଜ୍ୟକୁ ଚାଲିଯାଉଛନ୍ତି । ଏହା ଉପରେ ହିଁ ପୁଣି ଯୁଦ୍ଧ ଦେଖାଇଛନ୍ତି - କୌରବ ଏବଂ ପାଣ୍ଡବମାନଙ୍କର । ପୁଣି ଅସୁର ଏବଂ ଦେବତାମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଯୁଦ୍ଧ ଦେଖାଉଛନ୍ତି । ଗୋଟିଏ ଯୁଦ୍ଧ ଦେଖାଅ ନା । ଦୁଇଟି କାହିଁକି ? ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ସସବୁ ହେଲା ବର୍ତ୍ତମାନର କଥା । ଲଢେଇ ଅର୍ଥାତ୍ ହିଂସା, ଏହା ତ ଅହିଂସା ପରମୋ ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମ । ତୁମେ ଏବେ ଡବଲ ଅହିଂସକ ହେଉଛ । ତୁମର ହେଉଛି ଯୋଗବଳର କଥା । ଅସ୍ତ୍ରଶସ୍ତ୍ର ଆଦି ଦ୍ୱାରା ତୁମେ କାହାର କିଛି କରୁନାହଁ । ସେହି ଶକ୍ତି (ଅସ୍ତ୍ରଶସ୍ତ୍ରର ଶକ୍ତି) ତ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନମାନଙ୍କ ପାଖରେ ବହୁତ ଅଛି । ଋଷିଆ ଏବଂ ଆମେରିକା ଦୁଇ ଭାଇ ଅଟନ୍ତି । ଏହି ଦୁଇଜଣଙ୍କର ହିଁ ବୋମା ତିଆରି କରିବାରେ ପ୍ରତିଯୋଗିତା ହେଉଛି । ଦୁହେଁ ପରସ୍ପରଠାରୁ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଅଟନ୍ତି । ଏତେ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଅଟନ୍ତି ଯେ, ଯଦି ଉଭୟ ପରସ୍ପର ସହିତ ମିଶିଯିବେ ତେବେ ସମଗ୍ର ବିଶ୍ୱ ଉପରେ ରାଜ୍ୟ କରିପାରିବେ । କିନ୍ତୁ ନିୟମ ନାହିଁ ଯେ ବାହୁବଳ ଦ୍ୱାରା କେହି ବିଶ୍ୱ ଉପରେ ରାଜ୍ୟ କରିପାରିବେ । କାହାଣୀ ଅଛି ନା - ଦୁଇଟି ବିଲେଇ ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ ଲଢେଇ କଲେ, ମଝିରେ ଲହୁଣୀ ତୃତୀୟ ଜଣକ ଖାଇଗଲା । ଏସବୁ କଥା ବାବା ଏବେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଇଏ (ବ୍ରହ୍ମାବାବା) ମଧ୍ୟ କିଛି ହେଲେ ଜାଣିନଥିଲେ । ଏହି ଚିତ୍ର ଇତ୍ୟାଦି ମଧ୍ୟ ବାବା (ଶିବବାବା) ଦିବ୍ୟଦୃଷ୍ଟି ଦ୍ୱାରା କରାଇଛନ୍ତି ଏବଂ ଏବେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ସେମାନେ ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ ଲଢୁଛନ୍ତି । ସମଗ୍ର ବିଶ୍ୱର ବାଦଶାହୀ ତୁମେ ନେଇଯିବ । ସେ ଦୁଇଜଣ ହେଉଛନ୍ତି ବହୁତ ଶକ୍ତିଶାଳୀ । ଯେଉଁଠି ସେଇଠି ଲଢାଇ କରାଇ ଦେଉଛନ୍ତି । ପୁଣି ସାହାଯ୍ୟ ଦେଉଛନ୍ତି କାରଣ ଏମାନଙ୍କର ବଡ ବ୍ୟବସାୟ ଚାଲିଛି (ଗୋଳା ବାରୁଦ ବିକ୍ରି କରିବାର) । ଦୁଇଜଣ ପରସ୍ପର ଲଢେଇ କଲେ ସିନା ବାରୁଦ କାମରେ ଲାଗିବ । ଯେଉଁଠାରେ ଇଚ୍ଛା ସେଇଠାରେ ପରସ୍ପର ଭିତରେ ଲଢେଇ କରିଦେଉଛନ୍ତି । ଏହି ହିନ୍ଦୁସ୍ଥାନ-ପାକିସ୍ଥାନ ପୂର୍ବରୁ କ'ଣ ଅଲଗା ଥିଲା । ଉଭୟ ଏକତ୍ର ଥିଲେ, ଏସବୁ ଡ୍ରାମାରେ ନିଧାର୍ୟ୍ୟ ହୋଇ ରହିଛି । ଏବେ ତୁମେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛ - ଯୋଗବଳ ଦ୍ୱାରା ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ହେବା ପାଇଁ । ସେମାନେ ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ ଲଢେଇ କରୁଛନ୍ତି, ଲହୁଣୀ ମଝିରେ ତୁମେ ଖାଉଛ । ଲହୁଣୀ ଅର୍ଥାତ୍ ବିଶ୍ୱର ବାଦଶାହୀ ତୁମକୁ ମିଳୁଛି ଏବଂ ବହୁତ ସାଧାରଣ ରୀତିରେ ମିଳୁଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି — ମିଠା-ମିଠା ସନ୍ତାନମାନେ ପବିତ୍ର ନିଶ୍ଚୟ ହେବାକୁ ପଡିବ । ପବିତ୍ର ହୋଇ ପବିତ୍ର ଦୁନିଆକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ତାକୁ କୁହାଯାଉଛି ଭାଇସଲେସ୍ ୱାଲର୍ଡ ଅର୍ଥାତ୍ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ନିର୍ବିକାରୀ ଦୁନିଆ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜିନିଷ ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ, ସତ୍ତ୍ୱ, ରଜୋ, ତମୋରେ ନିଶ୍ଚୟ ଆସିଥାଏ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି — ତୁମ ପାଖରେ ଏହି ବୁଦ୍ଧି ନଥିଲା ? କାହିଁକି ନା ଶାସ୍ତ୍ରରେ ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ବର୍ଷ କହି ଦେଇଛନ୍ତି । ଭକ୍ତି ହେଉଛି ଅଜ୍ଞାନ ଅନ୍ଧକାର । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ପୂର୍ବରୁ ତୁମକୁ ଜଣା ନଥିଲା । ଏବେ ବୁଝୁଛ ସେମାନେ ତ କହିଦେଉଛନ୍ତି କଳିଯୁଗ ଏବେ ୪୦ ହଜାର ବର୍ଷ ଆହୁରି ଚାଲିବ । ଆଚ୍ଛା, ୪୦ ହଜାର ବର୍ଷ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ପୁଣି କ'ଣ ହେବ ? କାହାକୁ ହେଲେ ଜଣା ନାହିଁ । ସେଥିପାଇଁ କୁହାଯାଉଛି ଅଜ୍ଞାନ ନିଦ୍ରାରେ ଶୋଇ ରହିଛନ୍ତି । ଭକ୍ତି ହେଉଛି ଅଜ୍ଞାନ । ଜ୍ଞାନଦାତା ତ ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ସିଏ ହେଉଛନ୍ତି ଜ୍ଞାନର ସାଗର ତୁମେ ହେଉଛ ଜ୍ଞାନର ନଦୀ । ବାବା ଆସି ତୁମକୁ ଅର୍ଥାତ୍ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ପଢାଉଛନ୍ତି । ସେ ପିତା, ଶିକ୍ଷକ, ସତଗୁରୁ ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ଆଉ କେହି ଏପରି କହିବେ ନାହିଁ , ଇଏ ଆମର ପିତା ଶିକ୍ଷକ, ଗୁରୁ ଅଟନ୍ତି । ଏହା ହେଉଛି ବେହଦର କଥା । ବାବା ବେହଦର ପିତା, ଶିକ୍ଷକ, ସତଗୁରୁ ଅଟନ୍ତି । ସିଏ ନିଜେ ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି ମୁଁ ତୁମର ସୁପ୍ରିମ (ପରମ) ପିତା ତୁମେ ସବୁ ମୋର ସନ୍ତାନ । ତୁମେ ମଧ୍ୟ କହୁଛ — ବାବା ଆପଣ ସେହି ବାବା ଅଟନ୍ତି । ବାବା ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ କଳ୍ପ-କଳ୍ପ ମିଶୁଛ । ତେଣୁ ସେ ହେଉଛନ୍ତି ପରମ ଆତ୍ମା, ସୁପ୍ରିମ । ସେ ଆସି ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ସବୁ କଥା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । କଳିଯୁଗର ଆୟୁଷ ଆହୁରି ୪୦ ହଜାର ବର୍ଷ ଅଛି ବୋଲି କହିବା ବିଲକୁଲ୍ ଗପ (ମିଥ୍ୟା) ଅଟେ । ୫ହଜାର ବର୍ଷରେ ସବୁ ଯୁଗ ଆସିଯାଉଛି । ବାବା ଯାହା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ତୁମେ ମାନୁଛ ଏବଂ ବୁଝୁଛ ମଧ୍ୟ । ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ ତୁମେ ମାନୁ ନାହଁ । ନ ମାନୁଥିଲେ ଏଠାକୁ ଆସିନଥାନ୍ତ । ଯିଏ ଏହି ଧର୍ମର ନୁହଁନ୍ତି ସେମାନେ ମାନିବେ ନାହିଁ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ସମସ୍ତ ଆଧାର ଭକ୍ତି ଉପରେ ରହିଛି । ଯିଏ ବହୁତ ଭକ୍ତି କରିଛନ୍ତି ତ ଭକ୍ତିର ଫଳ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କୁ ମିଳିବା ଉଚିତ୍ । ତାଙ୍କୁ ହିଁ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ବେହଦର ବର୍ସା ମିଳୁଛି । ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଆମେ ଦେବତା ପୁଣି ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ହେବୁ । ବାକି ଅଳ୍ପ ଦିନ ରହିଛି । ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆର ବିନାଶ ତ ଦେଖାଯାଇଛି ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଶାସ୍ତ୍ରରେ ଏପରି କଥା ନାହିଁ । କେବଳ ଗୀତା ହେଉଛି, ଭାରତର ଧର୍ମ ଶାସ୍ତ୍ର । ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କୁ ନିଜର ଧର୍ମଶାସ୍ତ୍ର ପଢିବା ଉଚିତ୍ ଏବଂ ସେହି ଧର୍ମ ଯାହା ଦ୍ୱାରା ସ୍ଥାପନ ହୋଇଛି ତାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଜାଣିବା ଦରକାର । ଯେପରି ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କୁ ଜାଣିଛନ୍ତି, ମାନୁଛନ୍ତି, ପୂଜା କରୁଛନ୍ତି । ତୁମେ ଆଦି ସନାତନ ଦେବୀଦେବତା ଧର୍ମର ହୋଇଥିବାରୁ ଦେବତାଙ୍କୁ ହିଁ ପୂଜା କରୁଛ । କିନ୍ତୁ ଆଜିକାଲି ନିଜକୁ ହିନ୍ଦୁ ଧର୍ମର ବୋଲି କହିଦେଉଛନ୍ତି ।

ତୁମେ ଏବେ ରାଜଯୋଗ ଶିଖୁଛ । ତୁମେ ରାଜଋଷି ଅଟ । ସେମାନେ ହେଲେ ହଠଯୋଗୀ ଋଷି । ସେମାନଙ୍କ ଏବଂ ତୁମମାନଙ୍କର ଭିତରେ ରାତି-ଦିନର ଫରକ ରହିଛି । ତାଙ୍କର ସନ୍ନ୍ୟାସ ହେଉଛି ଅପରିପକ୍ୱ, ସାଂସାରିକ । କେବଳ ଘର ଦ୍ୱାରା ଛାଡୁଛନ୍ତି । ତୁମର

ସନ୍ନ୍ୟାସ ଅଥବା ବୈରାଗ୍ୟ ହେଉଛି ସମଗ୍ର ପୁରୁଣା ଦୁନିଆକୁ ଛାଡିବା (ଭୁଲିବା) । ପ୍ରଥମେ ନିଜର ଘର ଶାନ୍ତିଧାମକୁ ଯାଇ ପୁଣି ନୂଆ ଦୁନିଆ ସତ୍ୟଯୁଗକୁ ଆସିବା । ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଆଦି ସନାତନ ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମର ସ୍ଥାପନା ହେଉଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ତ ଏହା ପତିତ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ । ଏସବୁ ବୁଝିବାର କଥା, ପିତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପଢୁଛନ୍ତି, ଏହା ତ ନିଶ୍ଚୟ ଏବଂ ସତ୍ୟ ଅଟେ ନା । ଏଥିରେ ନିଶ୍ଚୟ ନହେବାର ତ କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ଏହି ଜ୍ଞାନ ବାବା ହିଁ ଦେଉଛନ୍ତି । ସେ ପିତା ଶିକ୍ଷକ ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି, ସାଥିରେ ନେଇଯିବାବାଲା ସତ୍ୟ ସଦଗୁରୁ ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ସେ ଗୁରୁମାନେ ତ ଅଧାରୁ ଛାଡି ଚାଲିଯାଇଥା’ନ୍ତି । ଗୋଟିଏ ଗୁରୁ ଚାଲିଗଲେ ଆଉ ଗୋଟିଏ ଗୁରୁ କରିଥା’ନ୍ତି । ତାଙ୍କର ଚେଲାକୁ ଗଦି ଉପରେ ବସାଇଥା’ନ୍ତି । ଏଠାରେ ତ ବାବା ଏବଂ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କର କଥା । ସେଠାରେ ହେଉଛି ଚେଲାର ଗୁରୁର ବର୍ସା (ସମ୍ପତ୍ତି)ରେ ହକ । ସମ୍ପତ୍ତି ତ ବାପାଙ୍କର ହିଁ ଦରକାର ନା । ଶିବବାବା ଆସୁଛନ୍ତି । ଶିବରାତ୍ରୀ ଏବଂ କୃଷ୍ଣଙ୍କ ରାତ୍ରି ମଧ୍ୟ ପାଳନ କରୁଛନ୍ତି ନା । ଶିବଙ୍କର ଜନ୍ମପତ୍ରୀ (ଜାତକ) ତ ନାହିଁ । ଶୁଣାଇବେ କିପରି ? ତାଙ୍କର ତିଥି-ତାରିଖ ମଧ୍ୟ ନାହିଁ । କୃଷ୍ଣ ଯିଏକି ପ୍ରଥମ ନମ୍ବର ଆତ୍ମା ଅଟନ୍ତି ତାଙ୍କର ତିଥି ତାରିଖ ଦେଖାଉଛନ୍ତି । ଦୀପାବଳୀ ପାଳନ କରିବା ତ ଦୁନିଆର ମନୁଷ୍ୟଙ୍କର କାମ । ତୁମ ପିଲାମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଦୀପାବଳୀ ନୁହେଁ । ଆମର ନୂଆ ବର୍ଷ ନୂଆ ଦୁନିଆ ସତ୍ୟଯୁଗକୁ କୁହାଯାଉଛି । ଏବେ ତୁମେ ନୂଆ ଦୁନିଆ ନିମନ୍ତେ ପଢୁଛ । ଏବେ ତୁମେ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସଂଗମଯୁଗରେ ଅଛ । କୁମ୍ଭ ମେଳାକୁ କେତେ ଢେର ମଣିଷ ଯାଇଥା’ନ୍ତି । ତାହା ହେଉଛି ପାଣିର ନଦୀମାନଙ୍କର ମେଳା । କେତେ ଢେର ମେଳା ଲାଗୁଛି । ତାଙ୍କ ଭିତରେ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ପଞ୍ଚାୟତ (ମତଭେଦ) ହୋଇଥାଏ । କେବେ କେବେ ତ ତାଙ୍କର ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ ବହୁତ ଝଗଡା ମଧ୍ୟ ହୋଇଯାଇଥାଏ । କାହିଁକିନା ଦେହ-ଅଭିମାନୀ ଅଟନ୍ତି ନା । ଏଠାରେ ତ ଝଗଡା ଆଦିର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ବାବା କେବଳ କହୁଛନ୍ତି — ମିଠା-ମିଠା ସନ୍ତାନମାନେ, ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ତୁମର ଆତ୍ମା ଯିଏକି ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନରୁ ତମୋପ୍ରଧାନ ହୋଇଯାଇଛି, ସେଥିରେ ଖାଦ ମିଶିଯାଇଛି ନା — ତାହା କେବଳ ଯୋଗ ଅଗ୍ନି ଦ୍ୱାରା ଭସ୍ମ ହେବ । ଏକଥା ବଣିଆମାନେ ଜାଣନ୍ତି । ବାବାଙ୍କୁ ହିଁ ପତିତ-ପାବନ କୁହାଯାଉଛି । ବାବା ସୁପ୍ରିମ ଅର୍ଥାତ୍ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ବଣିଆ ଅଟନ୍ତି । ଯିଏକି ସମସ୍ତଙ୍କର ଖାଦ ବାହାର କରି ଆତ୍ମାକୁ ସଚ୍ଚା ସୁନା କରିଦେଉଛନ୍ତି । ସୁନାକୁ ଅଗ୍ନିରେ ପକାଯାଇଥାଏ । ଏହା ହେଉଛି ଯୋଗ ଅର୍ଥାତ୍ ଯୋଗର ଅଗ୍ନି କାହିଁକି ନା ଯୋଗ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ପାପ ଭସ୍ମ ହୋଇଥାଏ । ତମୋପ୍ରଧାନରୁ ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ ଯୋଗର ଯାତ୍ରା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ହେବାକୁ ପଡିବ । ସମସ୍ତେ ତ ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ ହେବେ ନାହିଁ । କଳ୍ପ ପୂର୍ବ ସଦୃଶ ହିଁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବେ । ପରମଆତ୍ମାଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଡ୍ରାମାରେ ପାର୍ଟ ନିଧାର୍ଯ୍ୟ ଅଛି । ଯାହା ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ଅଛି ତାହା ହିଁ ହେଉଛି । ଏହାର ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ରିଲ୍ ଘୂରି ଚାଲିଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଆଗକୁ ଗଲେ ତୁମକୁ ଗୁହ୍ୟ-ଗୁହ୍ୟ (ଗହନ) କଥା ଶୁଣାଇବି । ପ୍ରଥମେ ତ ନିଶ୍ଚୟ କରିବାକୁ ହେବ ଯେ ସେ ହେଉଛନ୍ତି ସମସ୍ତ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ପିତା । ତାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ । ମନମନାଭବର ଅର୍ଥ ମଧ୍ୟ ଏହା ହିଁ ଅଟେ । ବାକି କୃଷ୍ଣ ଭଗବାନୁବାଚ ତ ହୋଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ଯଦି ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଉବାଚ ହେବ ତେବେ ତ ସମସ୍ତେ ତାଙ୍କ ପାଖକୁ ଚାଲିଯିବେ । ସମସ୍ତେ ଚିହ୍ନି ପାରିବେ । ପୁଣି ଏପରି କାହିଁକି କହୁଛନ୍ତି, ଗୀତାରେ ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଇଛି ମୋତେ କୋଟିକରେ କେହି ଜାଣିଛନ୍ତି । ଏହାକୁ ତ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ସେଥିପାଇଁ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ବୁଝିବାରେ କଷ୍ଟ ହେଉଛି । ଆଗରୁ ମଧ୍ୟ ଏହିପରି ହୋଇଥିଲା । ମୁଁ ହିଁ ଆସି ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମ ସ୍ଥାପନା କରିଥିଲି, ପୁଣି ଏହି ଶାସ୍ତ୍ର ଆଦି ସବୁ ଗୁପ୍ତ ହୋଇଯାଉଛି । ପୁଣି ନିଜ ସମୟରେ ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ସେହି ଶାସ୍ତ୍ର ସବୁ ବାହାରିବ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଗୋଟିଏ ବି ଶାସ୍ତ୍ର ରହିବ ନାହିଁ । ଭକ୍ତିର ଚିହ୍ନ-ବର୍ଣ୍ଣ ହିଁ ରହିବ ନାହିଁ । ଏବେ ତ ଭକ୍ତିର ରାଜ୍ୟ ଚାଲିଛି । ଏଠାରେ ସବୁଠାରୁ ବଡରୁ ବଡ ଗୁରୁ ହେଉଛନ୍ତି ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀ ୧୦୮ ବୋଲାଉଥିବା ଜଗତଗୁରୁ । ଆଜିକାଲି ତ ଏକ ହଜାର ଆଠ ଜଗତଗୁରୁ ମଧ୍ୟ କହିଦେଉଛନ୍ତି । ବାସ୍ତବରେ ଏହା ହେଉଛି ତୁମମାନଙ୍କର ମାଳା । ମାଳା ଗଡାଇବା ବେଳେ ଜାଣିଥା’ନ୍ତି ଯେ, ଫୁଲ ହେଉଛି ନିରାକାରଙ୍କର ପ୍ରତୀକ, ତା’ପରେ ହେଲେ ମେରୁ ଦାନା ରହିଛି । ବ୍ରହ୍ମା-ସରସ୍ୱତୀ ହେଉଛନ୍ତି ଯୁଗଳ ଦାନା କାହିଁକି ନା ପ୍ରବୃତ୍ତି ମାର୍ଗର ଅଟନ୍ତି ନା । ପ୍ରବୃତ୍ତି ମାର୍ଗବାଲା ନିବୃତ୍ତି ମାର୍ଗବାଲାଙ୍କୁ ଗୁରୁ କଲେ କ’ଣ ଦେବ ? ହଠଯୋଗ ଶିଖିବାକୁ ପଡିବ । ଅନେକ ପ୍ରକାରର ହଠଯୋଗ ରହିଛି ରାଜଯୋଗ ହେଉଛି ଗୋଟିଏ ପ୍ରକାରର । ଯୋଗର ଯାତ୍ରା ହେଉଛି ଏକ, ଯାହାକୁ ରାଜଯୋଗ କୁହାଯାଉଛି । ବାକି ଆଉ ସବୁ ହେଉଛି ହଠଯୋଗ ଶରୀରକୁ ସୁସ୍ଥ ରଖିବା ପାଇଁ । ଏହି ରାଜଯୋଗ ବାବା ହିଁ ଶିଖାଉଛନ୍ତି । ପ୍ରଥମେ ହେଉଛି ଆତ୍ମା, ପରେ ଶରୀର । ତୁମେ ପୁଣି ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ବଦଳରେ ଶରୀର ଭାବି ଓଲଟା ହୋଇଯାଇଛ । ଏବେ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବି ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇ ତେବେ ଅନ୍ତିମ ମତି ଅନୁସାରେ ଗତି ହୋଇଯିବ । ଆଚ୍ଛା— ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ଏହି ଅନାଦି ଅବିନାଶୀ ପୂର୍ବ-ପ୍ରସ୍ତୁତ ଡ୍ରାମାରେ ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କର ପାର୍ଟକୁ ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହୋଇ, ସାକ୍ଷୀ ହୋଇ ଦେଖିବାକୁ ହେବ । ନିଜର ମିଠାଘର (ଶାନ୍ତିଧାମ) ଏବଂ ମିଠା ରାଜଧାନୀ (ସୁଖଧାମ)କୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ, ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆକୁ ବୁଦ୍ଧିରୁ ଭୁଲିବାକୁ ପଡିବ ।

(୨) ମାୟାଠାରୁ ହାରିଯିବାର ନାହିଁ । ଯୋଗର ଅଗ୍ନି ଦ୍ୱାରା ସର୍ବ ପାପକୁ ନାଶ କରି ଆତ୍ମାକୁ ପବିତ୍ର କରିବାର ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ଦେହ-ଅଭିମାନ ଜନିତ ଚଞ୍ଚଳତାଠାରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ଆତ୍ମିକ ସ୍ୱମାନରେ ରହୁଥିବା ପ୍ରୀତି ବୁଦ୍ଧି ଆତ୍ମା ହୁଅ ।

କେତେକ ସନ୍ତାନ ହଦର ଅର୍ଥାତ୍ ଅଳ୍ପକାଳର ସ୍ୱଭାବ-ସଂସ୍କାରର ଚଞ୍ଚଳତା ବହୁତ କରିଥା'ନ୍ତି । ଯେଉଁଠି ମୋର ସ୍ୱଭାବ, ମୋର ସଂସ୍କାର ଶବ୍ଦ ଆସିଯାଏ ସେଠାରେ ଏହିଭଳି ଚଞ୍ଚଳତା ଆରମ୍ଭ ହୋଇଯାଏ । ଏହି ମୋର ଶବ୍ଦ ହିଁ ବନ୍ଧନରେ ବାନ୍ଧି ଦେଇଥାଏ, କିନ୍ତୁ ଯେଉଁ କଥା ବାବାଙ୍କଠାରୁ ଭିନ୍ନ ତାହା ମୋର ଆଦୌ ନୁହେଁ । ମୋର ସ୍ୱଭାବ ବାବାଙ୍କର ସ୍ୱଭାବଠାରୁ ଭିନ୍ନ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ, ସେଥିପାଇଁ ହଦର ଚଞ୍ଚଳତାଠାରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ଆତ୍ମିକ ସ୍ୱମାନରେ ସ୍ଥିତ ରୁହ । ପ୍ରୀତି ବୁଦ୍ଧି ହୋଇ ବାବାଙ୍କୁ ଭଲ ପାଇବାର ପ୍ରୀତିପୂର୍ଣ୍ଣ ଚଞ୍ଚଳତା ପଛକେ କର ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ବାବାଙ୍କ ସହିତ, ସେବା ସହିତ ଏବଂ ବ୍ରାହ୍ମଣ ପରିବାର ସହିତ ଯଦି ସ୍ନେହ ଅଛି ତେବେ ମେହନତ କରିବାରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇଯିବ ।

***** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି *****